

‘De eerste jaren waren een vrij eenzame missie’

Jaap Scholten (1959, Sassenheim)

Ik ben in een katholiek gezin geboren en dat feit is voor mijn roepingsverhaal van belang. Door mijn katholieke opvoeding ben ik van kinds af aan vertrouwd geraakt met het geloof, een geloof dat thuis consequenties had. Niet alleen bidden voor het eten, maar vooral de manier waarop de gezinsleden met elkaar omgaan maakte indruk op mij. Niet dat alles altijd in perfecte harmonie ging, maar aan sommige dingen herkende je iets van hoe Jezus was.

Ik werd zelf al vrij jong door het geloof gegrepen. Het geloof is voor mij altijd belangrijk geweest, maar dat gegeven leidt nog niet per se tot het priesterschap. Rond mijn 18de ben ik me meer in het geloof aan verdiepen, vanaf die tijd ging ik ook wekelijks naar de eucharistieviering. Het geloof ging voor mij steeds meer betekenen en in die periode heb ik al overwogen of het priesterschap iets voor mij zou zijn, maar zo sterk was het gevoel niet en op een gegeven moment ben ik getrouwd en heb ik kinderen gekregen, wat ook een mooie roeping is.

Tien jaar geleden overleed mijn vrouw en stond ik weer op een kruispunt in mijn leven. Hertrouwen behoorde natuurlijk tot de mogelijkheden, maar bij mij kwam de oude roeping, die twintig jaar eerder nog niet zo sterk was, weer naar boven. In eerste instantie leek het me niet haalbaar: met drie kinderen moet er ook brood op de plank komen. Maar voor die praktische bezwaren is uiteindelijk toch een oplossing gevonden. Ik herinner me nog dat ik rond Pinksteren in de eucharistieviering zat en hoorde: “Bid voor arbeiders voor de oogst.” Na de communie heb ik daar daadwerkelijk voor gebeden en ik merkte dat die vraag weer bij mij terug kwam. Kort daarop losten de problemen qua inkomen zich op. Vanaf dat moment kende ik geen twijfel meer en heb ik stappen ondernomen om priester te worden.

Ik nam contact op met het Ariënskonvikt, maar omdat mijn kinderen nog te jong waren was het niet mogelijk om daar al te starten. Wel kreeg ik een priester ‘toegewezen’ als contactpersoon, om mijn priesterroeping als het ware warm te houden. Ook ben ik gestart met de studie theologie. Al met al was het door mijn bijzondere omstandigheden wel een lang traject: ik ben in 2001 begonnen en word dit najaar priester gewijd.

In die acht jaar is mijn priesterroeping wel altijd duidelijk aanwezig gebleven, en mede door mijn gebedsleven heb ik het vol kunnen houden. Een jaar of drie geleden ben ook bij het Ariënskonvikt aangenomen en kreeg daardoor ook veel meer contact met mijn medepriesterstudenten. De eerste jaren waren toch een vrij eenzame missie maar de laatste drie jaar ben ik opgenomen geweest in een gemeenschap en dat maakte het makkelijker.

In 2006 heb ik mijn studie theologie afgerond en nu werk ik in het pastoraat in Apeldoorn. Dat werk bevestigt mij alleen maar in mijn keuze. Ik ben aangesteld als priesterkandidaat, in de praktijk betekent dit dat ik als pastoraal werker functioneer. Dat ervaar ik als zeer zinvol werk, maar het betekent ook dat je geen sacramenten kunt bedienen en dat mis ik ook daadwerkelijk. Daarmee kun je namelijk heel veel voor de mensen betekenen. Natuurlijk doe je dat niet zelf, in het sacrament is de genade van God werkzaam maar je kunt als gewijde bedienaar die genade wel doorgeven. Daar zie ik ook erg naar uit als ik eenmaal priester ben gewijd: dat ik dan nog meer kan betekenen voor de mensen, naast het werk dat ik nu al doe. Ik geef bijvoorbeeld veel catechese, dat is dankbaar werk, omdat mensen vaak weinig kennis van het geloof hebben, maar er wel voor openstaan, leergierig zijn.

Het feit dat ik kinderen heb, maakte van mijn priesterroeping natuurlijk wel een speciale situatie. Het is nu negen jaar geleden dat ik ze erover vertelde. Ze reageerden in eerste instantie verbaasd, maar het was tegelijkertijd nog iets dat ver weg lag en daardoor weinig tastbaar. In de loop der jaren is de gang naar mijn priesterschap steeds concreter geworden, en hebben ze tijd gehad om aan het idee te wennen. Ze zijn nu vooral blij voor me dat ik kan gaan doen waar ik al zo lang naar verlang. In mijn keuze voor het priesterschap hebben mijn kinderen op een bepaalde manier ook een rol gespeeld. Het is mijn ervaring dat een nieuwe partner niet altijd een positief effect heeft op de kinderen. In die zin was het ingaan op mijn priesterroeping ook een keuze voor hen.

Ik heb een kleine tien jaar in laboratoria gewerkt, daarna ben ik overgestapt naar een bedrijf dat laboratoriumproducten maakte. Voor dat bedrijf heb ik vooral cursussen gegeven. Op een gegeven moment was het werk in de chemie schaars en ben ik in de IT gaan werken. Voor die nieuwe baan ben ik toen verhuisd van Bergen op Zoom naar Nijkerk. Dat lukte aardig en het inkomen was goed, maar mijn hart lag er niet. Dat maakte de stap naar het priesterschap ook makkelijker om te zetten.

Mijn ouders wisten altijd al dat ik veel met het geloof bezig was en hebben me ook gesteund toen ik eenmaal deze stap zette. Ook in praktische zin, bijvoorbeeld door op de kinderen te passen als dat nodig was. Mijn eerste mis zal ik in Apeldoorn vieren, de tweede in mijn woonplaats Nijkerk. Voor de derde mis keer ik terug naar Sassenheim, waar mijn ouders nog steeds wonen. Dat zal ook een bijzondere eucharistieviering zijn.

Het is best spannend allemaal, maar ik zie erg uit naar mijn wijdingen, eerst de wijding tot diaken, in juni; en vervolgens mijn wijding tot priester in november, op het feest van de heilige Willibrord. Net als hij wil ik Christus en zijn kerk dienen, door de blijde boodschap te verkondigen en de Heer present te stellen in een wereld die Hem hard nodig heeft.